

Γέρ. Μωυσής Αγιορείτης: 2 χρόνια στη Θριαμβεύουσα Εκκλησία

/ [Πεμπτούσία](#)



Με αφορμή την επέτειο της κοίμησης του μακαριστού γέρ. Μωυσή (†1.6.2014), αναδημοσιεύουμε μία παλαιότερη συνέντευξή του

Συνέντευξη με τον Γέροντα Μωυσή τον Αγιορείτη

Πάτερ, βρισκόσαστε σ' ένα εξωκκλήσι το πρωί των Χριστουγέννων στη Θεία Λειτουργία, με μια παρέα δέκα- δεκαπέντε νέων από εικοσιπέντε έως τριανταπέντε ετών, που κατά παράδοση πηγαίνουν στην εκκλησία επειδή τέτοια μέρα όλοι πηγαίνουν. Τί θα λέγατε μετά το τέλος της Θείας Λειτουργίας σ' αυτούς τους νέους; που έρχονται στην εκκλησία μόνο και μόνο επειδή κάθε χρόνο ·την ίδια μέρα όλος ο κόσμος πάει στην εκκλησία;



—Είναι ωραία αυτή η ερώτηση. Βέβαια, απευθύνεται σ έναν μοναχό, που την ημέρα αυτή θα είναι στον κεντρικό ναό της σκήτης, εγώ βρίσκομαι στη σκήτη του Αγίου Παντελεήμονος, στην καλύβη του Αγίου Χρυσοστόμου αλλά κάνουμε αυτόν τον

υποθετικό λόγο για να πούμε τι θα λέγαμε στους νέους που δεν εκκλησιάζονται τακτικά, που όμως από κάποιο σπίρτο, κάποια φλόγα που υπάρχει μέσα τους τους κάνει να μην επαναπαυτούν και αυτή την ημέρα ή να μην πάνε ένα ταξίδι σε κάποια βουνά αλλά να κατευθύνουν τα βήματά τους σ' ένα εξωκκλήσι. Δεν χρειάζεται, ξέρετε, κανείς να πει και πολλά πράγματα και πολλά λόγια. Μόνο η λειτουργία την ημέρα αυτή των Χριστουγέννων έχει ένα νόημα, ένα φως. Η εκκλησία είναι σαν τη φάτνη που γεννήθηκε ο Χριστός και μια τέτοια φάτνη πρέπει να γίνει και η καρδιά μας. Γίνονται πολλές κουβέντες σήμερα για εσωτερική ζωή για ισορροπία εσωτερική. Όλα αυτά είναι ιδέες. Ιδέες τι είναι; Είναι αέρας, είναι φούσκες.

Ο Χριστός δεν ήρθε να μας πεί να είμαστε χαμογελαστοί, δεν ήλθε να μας δώσει μια κοινωνική καταξίωση, να περνάμε καλά, να περνάμε όμορφα, ήλθε να μας δώσει βαθύ νόημα βίου, ήλθε να μας πει γιατί ζούμε, γιατί υπάρχουμε και αυτό είναι το πολύ σημαντικό και το οποίο εναγώνια αναζητά ο νέος άνθρωπος και μέσα από την υπερβολική ταχύτητα που τρέχει με το αυτοκίνητο ή το μηχανάκι και μέσα από τις αλλαγές τις καθημερινές, των γνωριμιών και από όλη αυτή την αναζήτηση τον Θεό ζητάει, νόημα ζητάει και ο Χριστός ήλθε να δώσει αυτή την πληροφόρηση, ήλθε να δώσει αυτό το βαθύ νόημα, να μας δώσει λόγο και απάντηση στον σκοπό της υπάρξεως του ανθρώπου. Γεννιέται ο Χριστός για αναγεννηθεί ο άνθρωπος και να συναντηθεί μαζί του και αυτή η συνάντηση μπορεί να γίνει και με έναν τρόπο ξαφνικό, έκτακτο, μ' αυτόν τον σημερινό εκκλησιασμό. Να ανοιχτεί ένα παράθυρο στο νου του ανθρώπου, να τον φωτίσει και να νιώσει ότι ο Χριστός δεν είναι μόνο ένα πρόσωπο ιστορικό, χαμένο στο παρελθόν δεν είναι μια ανάμνηση δεν είναι κάτι φολκλορικό, αλλά είναι Αυτός ο οποίος μπορούσε να μην κατέβει και κατέβηκε, από αυτή τη μεγάλη αγάπη, παρά την ανταρσία του ανθρώπου, παρά την αυθάδεια, παρά την ασέβεια. Έχουμε έναν πολύ καλό Θεό, που δεν μας ξεσυνερίζεται, που γεννιέται σαν τον τελευταίο άνθρωπο. Μπορούσε να έλθει ο Χριστός στον κόσμο με πλήρη δόξα, όπως είναι και να κατατροπώσει τους πάντες και να πέσουν να τον προσκυνήσουν και να τον αναγνωρίσουν μέσα από θαύματα, μέσα από εξαισία και εκστατικά γεγονότα. Δεν το έκανε καθόλου αυτό. Ήλθε σαν τον τελευταίο. Σ' έναν ξένο τόπο, μέσα στη νύχτα, με πολύ δύσκολες, άθλιες συνθήκες. Γιατί; Για να βοηθήσει και τον πιο τελευταίο και τον πιο μοναχικό και τον πιο ανέραστο και τον πιο άθλιο και τον πιο απαξιωμένο, καταφρονεμένο, που δεν τον πιάνει ούτε η άκρη του ματιού μας. Αυτό είναι μια μεγάλη δωρεά και είναι ένα μεγάλο νόημα.

Το ότι ο άνθρωπος αυτή την ημέρα πάει στην εκκλησία κάτι ζητά έστω και αν πάει τυπικά. Μας έλεγε κάποτε ο Γέροντας Παΐσιος: «Σ' ένα γυναικείο μοναστήρι είχαν έναν παπαγάλο, ο οποίος είχε ακούσει εκεί τις μοναχές να λένε «Κύριε ελέησον!».

Το έλεγε και αυτός εντελώς φυσικά, τυπικά, ξερά, δίχως κανένα νόημα, δίχως με την καρδιά του. «Κύριε ελέησον!». Και κάποια μέρα μετά από καιρό ξαφνικά κτύπησε η πόρτα από τον αέρα και αυτό του δημιούργησε έναν τρόμο και φώναξε «Κύριε ελέησον!». Όλο τον καιρό, λέει, το έλεγε εντελώς τυπικά, τότε το είπε μέσα απ' την καρδιά του». Έτσι. λοιπόν, κανείς ας πηγαίνει στην εκκλησία και ας μην το πολυκαταλαβαίνει. Ας ανάβει το κερί και ας μην έχει αυτήν την βαθιά αίσθηση, αυτήν την κατάνυξη, αυτό το βίωμα. Όπως λέει ο λαός τρώγοντας έρχεται η όρεξη. Μέσα στην εκκλησία θα μάθουμε τα χούγια των αγίων. θα πιάσουμε φιλίες με τους αγίους και πρώτιστα με τον Χριστό. Αυτή η βιασύνη και η επιπολαιότητα του σύγχρονου ανθρώπου πρέπει να καταλαγιάσει. Περνώντας το κατώφλι της εκκλησίας θα αισθανθεί ότι βρίσκεται σ έναν οικείο χώρο, γιατί η εκκλησία δεν είναι ένας θεσμός, η εκκλησία είναι το σπίτι μας και όπως δεν μπορούμε να είμαστε ξεσπίτωτοι, να είμαστε άστεγοι, να είμαστε ξένοι, έτσι πρέπει να νιώσουμε και την εκκλησία μας ότι είναι το πατρικό μας. Θυμάμαι όταν πρωτοπήγαμε στο Άγιον Όρος οι παππούδες μέσα στην εκκλησία ήταν με τις παντόφλες και παραξενευτήκαμε εμείς οι νέοι και είπαμε στον Γέροντα: «Πώς έτσι:». «Μα καλά, μες στο σπίτι σου είσαι με τις παντόφλες. Αισθάνονται σαν το σπίτι τους και κινούνται πολύ άνετα και ελεύθερα και γι αυτό κάθονται μ' αυτήν την άπλα και αυτή την απλοχωριά, μ' αυτή την άνεση, μ' αυτή την αρχοντιά στα στασίδια, που ενώ συμβολίζουν το μνήμα τους εν τούτοις το αισθάνονται σαν να ναι ο θρόνος τους.

Πατέρα Μωυσή, η σύλληψις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού είναι το Θαύμα στη Χριστιανική Ορθόδοξη πίστη. Η Γέννησις είναι το αποτέλεσμα. Στο Άγιον Όρος πως τιμάται το πρόσωπο της Παναγίας, που ο Θεός την έχρισε Μητέρα του Θείου βρέφους:

—Γνωρίζετε ότι το Άγιον Όρος είναι άβατο για τις γυναίκες. Έν τούτοις θα φανεί αντιφατικό και σαν οξύμωρο σχήμα, το πιο τιμημένο πρόσωπο στο Άγιον Όρος είναι ένα γυναικείο πρόσωπο, είναι αυτό της Παναγίας, η οποία κατά την παράδοση μετά την Ανάληψη του Κυρίου μεταβαίνοντας προς την Κύπρο, να συναντήσει τον αναστηθέντα Λάζαρο, είχε μια τρικυμία, θαλασσοταραχή και έφτασε μέχρι την αθωνική χερσόνησο, εκεί που σήμερα είναι η μονή των Ιβήρων. Κήρυξε εκεί «τους ειδωλολάτρες, λίγους κατοίκους της περιοχής, και ασπάστηκαν τον Χριστιανισμό και αγάπησε, όπως αναφέρει αργότερα ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, αγάπησε η Θεοτόκος πολύ τον τόπο και τον ζήτησε, λέει, από τον υιό της, από τον Χριστό, ως κληρονομιά της, για να δοξάζεται το όνομά του υιού της και ωραία προσωνυμείται το Άγιον Όρος «Περιβόλι της Παναγίας». Και πράγματι η Παναγία είναι αυτή που αγάπησε πολύ τον υιό της, που αγαπά πολύ τον άνθρωπο, γιατί πόνεσε πολύ και αγάπησε καθαρά και αμόλυντα και αγνά, γιατί ήταν η ίδια

πολύ αγνή, ήταν σεμνή και ήταν σιωπηλή. Και αυτά τα χαρακτηριστικά της Θεοτόκου θα πρέπει να χαρακτηρίζουν και όλο τον γυναικείο κόσμο και η πρωταγωνίστρια, το πρότυπο για όλους, αλλά πολύ περισσότερο για τις γυναίκες θα πρέπει να είναι αυτό το πρόσωπο της Θεοτόκου, που στο Άγιον Όρος αυτή η τιμή και η αγάπη των μοναχών προς τη Μητέρα του Χριστού αγγίζει τα όρια της λατρείας.

Αντιμετωπίζεται η Γέννηση του Κυρίου από αρκετούς ως γέννηση μιας προσωπικότητας, ενός ιστορικού προσώπου, ενός προφήτη κ.λ.π. Για μας τους Χριστιανούς είναι η γέννηση του Σωτήρα του Ανθρώπου. Τί θα λέγατε στους πρώτους γι αυτό;

—Οπωσδήποτε ο Χριστός είναι και ιστορικό πρόσωπο, όπως λέμε εις το σύμβολο της πίστεως. Ο Χριστός παρουσιάσθηκε στον κόσμο εν χρόνο, σταυρώθηκε επί Ποντίου Πιλάτου, γεννήθηκε επί Ηρώδου, αλλά δεν είναι ένα πρόσωπο όπως όλα τα πρόσωπα της ιστορίας, που γεννήθηκαν και πέθαναν. Ο Χριστός είναι ο μοναδικός Θεός, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, όπου από μεγάλη αγάπη ο Θεός προς τον άνθρωπο καταδέχθηκε να προσλάβει πλήρως την ανθρώπινη φύση, γινόμενος τέλειος άνθρωπος, παραμένοντας πάντοτε τέλειος Θεός, προσλαμβάνοντας πλήρως την ανθρώπινη φύση, εκτός φυσικά της αμαρτίας. Δεν είχε αμαρτητική τάση ο Χριστός. Η γέννηση του Χριστού είναι ένα κοσμοϊστορικό γεγονός. Χώρισε ο Χριστός την ιστορία στα δύο και μιλάμε για π.Χ. και μ.Χ. εποχή, αλλά κυρίως είναι ο προσωπικός Θεός. Δεν είναι ο Θεός της ιστορίας, δεν είναι ένας Θεός ανάμεσα στους Θεούς. Και τούτο θα χρειαζόταν πολύς χώρος να μιλά και να γράφει κανείς για να το αναλύσει, αλλά νομίζω τα λόγια είναι πολύ φτωχά και μόνο κανείς έτσι ταπεινά και βιωματικά μπορεί να το νιώσει και να το αισθανθεί. Λέει κάπου ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός ο Αθωνίτης: Υπάρχει, λέει, και ένας άλλος τρόπος εκτός απ' αυτόν τον γνωσιολογικό, να μας τον πούνε, ας πούμε, τα βιβλία, τι είναι ο Θεός, τι είναι η Αγία Τριάδα, τι είναι το Άγιον Πνεύμα. Υπάρχει, λέει, και ένας άλλος τρόπος για να καταλάβουμε τον Χριστό, ως Σωτήρα, ως Λυτρωτή, την Αγία Τριάδα, το Άγιον Πνεύμα. Είναι, λέει, να εκκλησιαζόμαστε τακτικά, να είμαστε ταπεινοί, να μελετάμε το ευαγγέλιο, να εξομολογούμεθα παστρικά, καθαρά δηλαδή, και ζώντας αυτόν τον λειτουργικό χρόνο, τον λειτουργικό χώρο, την εκκλησιαστική ζωή, Χριστοποιούμενοι, εκκλησιαστικοποιούμενοι, τότε, λέει, θα τα καταλάβουμε αυτά και, θα τα καταλάβουμε βιωματικά. Δηλαδή θα μας φωτίσει ο Θεός να τα νιώσουμε. Αυτή η αίσθηση είναι μια άλλη αίσθηση, απ' αυτή τη νοητική διεργασία της κατανοήσεως με τον ορθό λόγο, με τον ορθολογισμό. Ξέρετε, ο πολύς ορθολογισμός καταντάει παραλογισμός. Μόνο ο ταπεινός άνθρωπος, ο απλός άνθρωπος, ο χαριτωμένος άνθρωπος, μπορεί να νιώσει αυτή την επίσκεψη του Χριστού στον κόσμο, με τη

γέννησή Του, σαν ένα προσωπικό γεγονός, ότι ήλθε για όλο τον κόσμο βεβαίως ο Χριστός, αλλά ήλθε και προσωπικά για τον καθένα. Και η κατάληξη της επίγειας ζωής του Χριστού στην κορυφή του Γολγοθά και το χυμένο του αίμα εκεί, ήταν ένα αίμα που χύθηκε και για τον καθένα μας προσωπικά. Και το Ευαγγέλιο δεν είναι ένα βιβλίο ανάμεσα στα βιβλία αλλά είναι μια προσωπική επιστολή προς τον καθένα μας. Εκεί κανείς βιώνει τα Χριστούγεννα, όσο θα έχει καθαρότητα ψυχής, όσο θα έχει αγάπη στον Θεό, όσο θα έχει ταπείνωση. Διαφορετικά θα έρχονται και θα ξανάρχονται τα Χριστούγεννα, θα ανταλλάσσουμε ευχές, θα αγοράζουμε καινούργια ρούχα, θα κοιτάμε για καλύτερες διακοπές και θα παραμένει άγνωστος ο Χριστός και θα γιορτάζουμε Χριστούγεννα δίχως Χριστό. Δίχως δηλαδή αυτήν την προσωπική επίσκεψη του ζωντανού Χριστού στη ζωή μας, στην καρδιά μας, στη συνάντησή μας που θα συνταράξει και θα δώσει μια άλλη διάσταση στη ζωή μας και στο είναι μας ολόκληρο.

Πάτερ μου, τελειώνοντας δώστε μας δύο, τρία παραδείγματα της ένσαρκου παρουσίας στη ζωή ενός μοναχού, έτσι ώστε να ζηλέψουμε εμείς οι κοσμικοί απ' αυτό το βίωμα και να ζήσουμε και μείς ίσως με διαφορετικό τρόπο αυτή την παρουσία του.

—Θα μπορούσε κανείς πολλά να πει σ αυτή την ερώτηση και αυτά που λέμε δεν τα λέμε ούτε για να εντυπωσιάσουμε ούτε για να ενθουσιάσουμε, αλλά είναι βιώματα που ζει όχι μόνο ο μοναχός εκεί στην ερημία αλλά και ο κάθε πιστός Χριστιανός, όπου και αν βρίσκεται αρκεί όπως είπαμε να έχει αυτή την αληθινή αγάπη στον Θεό, αυτή την αγάπη της πραγματικής ταπεινώσεως. Μας έλεγε πολλές φορές ο Γέροντας Παΐσιος ότι: «Έχω, λέει, τόση χαρά στη ζωή μου που δεν ξέρω, τι να την κάνω και θέλω να γεμίσω μπαταρίες, να τις γεμίσω για να τις έχω για ώρα ανάγκης». Ο κοσμικός άνθρωπος λέει: «Έχω τόση στενοχώρια που θα σπάσει η καρδιά μου απ' την πολλή στενοχώρια». Ο δε Άγιος ο Σιλουανός ο Αθωνίτης, ο οποίος εκοιμήθη το 1938, έλεγε στην προσευχή του: «Χριστέ μου μή μου δώσεις άλλη χαρά, γιατί θα σπάσει η καρδιά μου από την πολλή χαρά». Αυτή τη χαρά είμαστε κεκλημένοι να ζήσουμε κοντά στον Χριστό. Μια χαρά όχι με αστεία, όχι εξωτερικά, αλλά εσωτερικά. Μια ασφάλεια και μια νηφαλιότητα και μια νηνεμία και μια ειρήνη “υπέρ πάντα νουν” που δεν μπορεί να τη συλλογιστεί και που κανένας ειρηνιστικός σύλλογος και κανένας ασφαλιστικός οργανισμός δεν μπορεί να μας δώσει αυτή την ευκαιρία αυτής της εσωτερικότητας και αυτής της χάριτος του Πλουσίου και Παναγάθου Θεού, που γεννιέται για ν' αναγεννηθεί ο άνθρωπος.

Πατέρα Μωυσή ευχαριστούμε πάρα πολύ. Παρακαλούμε για την προσευχή σας.

—Ευχαριστώ και εγώ και εύχομαι εγκάρδια ο Γεννηθείς για την σωτηρία του κόσμου Χριστός, να σας ευλογεί όλους πλούσια πάντοτε. Η ταπεινή μου προσευχή θα «πιάνει» όταν προσεύχεσθε και εσείς...

Πηγή: «Αγία Ζώνη», Περιοδική Έκδοση Ιερού Ναού Αγίας Ζώνης Πατησίων, Τεύχος 3, Δεκέμβριος 2004.